

עפ"ג (חיפה) 77299-08-25 - חגי חורש נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 77299-08-25 חורש נ' מדינת ישראל

תיק חיצוני: 737184/2021

לפני הרכב כבוד השופטים:

השופט אברהים בולוס [אב"ד]

השופט מאזן דאוד

השופט ניצן סילמן

המערער חגי חורש

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

ערעור המופנה כנגד החלטת בית המשפט השלום בחדרה (כב' סגנית הנשיאה השופטת ליזי פרוינד) שניתנה בגזר הדין מיום 12.6.25 בת"פ 15074-01-24, והדוחה את בקשת המערער לביטול הרשעתו.

כתב האישום

1. המערער הורשע על פי הודאתו בעובדותיו של כתב אישום מתוקן (להלן: **כתב האישום**), בביצוע עבירות של אימים והיזק לבעל חיים, לפי סעיפים 192 ו-451 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**).

2. על פי עובדות כתב האישום, המתלונן והמערער מתגוררים באותו קיבוץ ובבעלות שניהם כלבים. כלבו של המתלונן תקף בעבר את כלבו של המערער שנזקק לטיפול.

ביום 15.1.21 בדרכו לביתו, עצר המתלונן ושוחח עם שכניו כאשר כלבו, מסוג בוקסר יחד עמו. הכלב לא היה קשור, אלא "נשלט" בקולר חשמלי. כשעבר במקום המערער, רכוב על אופנוע וכלבו רץ לפניו, זינק כלבו של המתלונן לעבר האופנוע ולעבר כלבו של המערער ובעליהם ניסו להפריד ביניהם. המתלונן השתמש בשלט הקולר החשמלי, אך זה לא השפיע על כלבו. בנסיבות אלו, המערער החל לצעוק על המתלונן מספר פעמים "**אתה מטומטם, הכלב שלך מטומטם**" ובהמשך, לאחר שהצליחו להפריד בין הכלבים, הוסיף וצרח על המתלונן שוב ושוב, כי יהרוג את כלבו תוך שהוא ממשיך

המתלונן בפחדו החל להתרחק מהמערער, אך המערער המשיך באימויו והוציא מכיסו אולר מסוג "לדרמן". המתלונן תפס במהירות את כלבו וסימן בידו למערער שיירגע ואף ביקש זאת ממנו, אך המערער פתח את הסכין ונופף בו באוויר וצעק שיהרוג את הכלב. המתלונן, שאחז בכלבו, המשיך לבקש מהמערער שלא יעשה כן אך המערער התקרב אליו, הרים את הסכין לעבר המתלונן בעוד האחרון נסוג אחורנית ונעץ את הסכין בכלב.

המתלונן, ההמום, אמר למערער "מה אתה נורמלי? מה אתה עושה? אתה באמת דקרת את הכלב?" והמערער השיב לו "תהיה אחראי לכלב שלך". המערער הכניס את הסכין לתיקו, עלה על האופנוע והחל בנסיעה מהמקום, כאשר עדת ראייה צעקה לעברו "מה אתה משוגע? מה אתה עושה? תגיד אתה נורמלי?" ובתגובה המערער השיב "כן, אני משוגע".

כתוצאה ממעשי המערער נגרם לכלבו של המתלונן פצע חדירה מדמם שהצריך חבישה וטיפול תרופתי.

3. נזכיר כי בכתב האישום המקורי גם יוחסה למערער העבירה של אחזקת סכין בניגוד לסעיף 186(א) לחוק העונשין, אלא שעבירה זו נמחקה במסגרת תיקון כתב האישום, כנראה, בשל העובדה שעובר להגשת כתב האישום המקורי לא ניתנה למערער הזדמנות לשימוע.

תסקיר שירות המבחן והראיות לעונש

4. המערער בן 49, גרוש ואב לארבעה ילדים בגילאי 5-15 המתגורר בקיבוץ בגפו, הוסמך לעיסוק בחשמלאות רכב סוג 1 מטעם משרד התעשייה וכן כמדריך שחיה מטעם מכון וינגייט. לפרנסתו עובד כמדריך שחייה מזה 15 שנים ובשנה האחרונה גם כחשמלאי רכב שכיר במוסך.

שירות המבחן התרשם כי המערער מתקשה לבחון באופן ביקורתי את התנהלותו בעת ביצוע העבירה ומחזיק בעמדה קורבנית המשליכה את האחריות על המתלונן. אמנם הצליח לבחון המניעים הרגשיים שעמדו בבסיס ביצוע העבירה אך באופן חלקי בלבד, וניכר כי הוא ממוקד בעיקר במחירים האישיים והמשפחתיים שמשלם בגין האירוע.

לאחר תחילתו של ההליך המשפטי החל המערער לסבול מרגשות מצוקה ודחק ועל כן פנה למחלקה לשירותים חברתיים במקום מגוריו והשתלב בטיפול שבועי במסגרתו מעלה תכנים משמעותיים כשהשיח הטיפולי מתרכז בניהול כעסים, ויסות רגשי ואימוץ דפוסי חשיבה חלופיים. ההערכה היא כי

המערער התקדם ביחס למטרות הטיפול אך זקוק להמשך טיפול וקידום מטרותיו הטיפוליות. שירות המבחן סבור כי יש בכוחו של ההליך הטיפולי להפחית ממידת הסיכון להישנות התנהלות אלימה בעתיד ועל כן הומלץ על העמדתו בצו מבחן לצד ביצוע של"צ כחלופת ענישה חינוכית ושיקומית בהיקף של 180 שעות.

בהתייחס לסוגיית ההרשעה, המערער הציג מסמכים המעידים על התכתבות עם אגף הרכב של משרד התחבורה והבטיחות בדרכים באשר להסמכה מסוג אוטוטק, במסגרתה ביקש המוסד לבחון את ההליך המשפטי טרם הסמכתו. מתיאוריו של המערער עולה כי נמסר לו על ידי אגף הרכב כי הליך הסמכתו הושעה עד סיום ההליך המשפטי ובמידה שיורשע הסמכתו לא תושלם. שירות המבחן הוסיף "על אף שלא התרשמנו כי הרשעה תגרום במצבו לפגיעה מידית וקונקרטיה במישורי התעסוקתי, ומבלי להתעלם מחומרת העבירות, אנו עדיין רואים מקום להמליץ לכבוד בית המשפט לשקול את סיום ההליך המשפטי ללא הרשעתו של חגי בדין, בשל התרשמותנו מנכונותו של חגי לשיתוף פעולה עם שרותנו וכמסר מחזק למאמציו להתנהלות תקינה ויצרנית."

5. נוסף לתסקיר שירות המבחן הובאו בפני בית המשפט קמא ראיות לעניין העונש. נשמעו דבריו של המתלונן אשר, כפי התרשמותו של בית המשפט קמא, ניכר כי חרף חלוף הזמן עדיין נסער מן האירוע, כן הוגשו תמונות פציעת הכלב, ותעודה רפואית וטרינרית המתארת את פציעת כלבו של המתלונן.

מנגד המערער הגיש מסמכים לתמיכה בטענתו לנזק בעקבות ההרשעה, בכללם הוראות רלוונטיות ממרשם ההנדסאים והטכנאים המוסמכים. כן הוגש מכתב ממג"ד גדוד 16 - גדוד המילואים של המערער שלימד במכתבו כי המערער לא היסס לרגע והתנדב למילואים במלחמת חרבות ברזל, על אף שעבר את גיל החובה, הפגין כישורי לחימה, נחישות ודבקות במשימה תוך סיכון חיים ממשי.

6. המערער בדבריו סיפר על אודות אהבתו לבעלי חיים, הרואה בכלב כידידו הטוב של האדם ועובדת היותו מתנדב ברשות הטבע והגנים כמפקח. לדבריו מעשהו קשור בקשר ישיר לאירוע שהתרחש בעבר עם אותו כלב, כשבתו אתו, ונחרט כטראומה. הביע צער על שאירע, ואמר שיודע שלא היה צריך לפעול כפי שפעל ומאז האירוע משלם מחירים חברתיים, כלכליים, נפשיים וקהילתיים.

גזר הדין

7. נוכח העובדה שהערעור ממוקד בסוגיית ההרשעה, נסקור בתמצית את נימוקי וקביעות בית המשפט קמא במישור זה.

בית המשפט קמא ציין, כי הרשעה פלילית טומנת בחובה אמירה ערכית היוצאת מבית המשפט בדבר המעשה בגינו הועמד הנאשם לדין, מכאן שאלה זו יש לשקול במבט רחב לרבות השפעתה על

המסר החברתי שהיבט זה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי.

בענייננו, כך נקבע, מן הראוי להביא בחשבון את עמדת הפסיקה לפיה ביחס לעבירות נגד בעלי חיים יש לנקוט בענישה מחמירה, אשר תרתיע את הרבים ותוביל לשמירה על בעלי החיים החלשים. מכאן, בית המשפט קמא מצא כי נסיבות המקרה מחייבות הרשעה.

עוד צוין, כי אף בהיבט הפגיעה המקצועית, לא עלו הדברים כדי פגיעה קונקרטית. ראשית, המדובר בעיסוק נוסף מאלה בהם עוסק המערער ולמעשה חסימת הדרך הנטענת בקבלת הסמכה סוג 2 עלולה אך למנוע קידום. שנית, עיון במרשם ההנדסאים והטכנאים המוסמכים שהגיש המערער עולה, כי לממונה קיים שיקול דעת לבחון את מהות העבירה והרלוונטיות להסמכה הנדרשת - ואת ההחלטה בהקשר זה נכון להותיר בידי הרשות המוסמכת.

8. למען שלימות התמונה נוסיף, כי בסופו של דבר בית המשפט קמא הטיל על המערער מאסר בן 3 חודשים וזאת על תנאי, צו מבחן בפיקוח שירות המבחן, צו של"צ ל-120 שעות, ותשלום פיצויים למתלונן בסך 1,000 ₪, וגם לעמותה בסך 3,500 ₪.

תמצית טענות הצדדים

9. טענות המערער אותן הציג הסניגור המלומד, הן רבות ומגוונות ועל תמציתן נעמוד להלן:

המערער טען כי סוג העבירות, על רקע נסיבות המקרה, כפי שתוארו בכתב האישום, כן מאפשרות לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה. בהקשר זה בית המשפט קמא התעלם מהנסיבות הקלות של העבירה; מהעבודה שהיה אירוע קודם ודומה בנסיבותיו, כאשר כלבו האימתני של המתלונן המסתובב משוחרר תקף בעבר את כלבו של המערער ופצע אותו; מכך שהמדובר באירוע קצר שבמהלכו המערער הגיב "בעידנא דריתחא" וגם מכך שפציעת כלבו של המתלונן הייתה שטחית, ואף הפנה למקרים אשר לגישתו חמורים יותר והסתיימו ללא הרשעה.

כמו כן נטען, כי נסיבותיו האישיות של המערער והנזק שנגרם לו כתוצאה מההרשעה הינו משמעותי, שכן מדובר באדם נורמטיבי, ללא עבר פלילי, אשר שירת במילואים לתקופה ממושכת בהיעדר חובה נוכח גילו; כן הוצג בפני בית המשפט קמא ובפני שירות המבחן פגיעה קונקרטי בעיסוקו. בית המשפט קמא טעה משלא יחס משקל ראוי לנסיבותיו האישיות של המערער, לא להמלצתו של שירות המבחן וגם לא לחלוף הזמן.

עוד טען המערער, כי כתב האישום מתאים להסתיים בהסדר מותנה, וכתמיכה בטענותיו הפנה

לשורה של מקרים הכוללים עבירות של התעללות בבעלי חיים ואיומים ואשר הסתיימו בדרך זו.

10. מנגד המשיבה בדעה, כי התוצאה אליה הגיע בית המשפט קמא היא נכונה וראויה. לגישה אף אחד מהתנאים שנקבעו בפסיקה אינו מתקיים, שכן העבירות על רקע נסיבות הביצוע לא מאפשרות ביטול ההרשעה, מה גם שהמערער הציג אך נזק כללי הצפוי לכל מורשע בפלילים.

דין והכרעה

11. כידוע, הסמכות הנתונה לבית המשפט להימנע מהרשעת נאשם שנקבע כי ביצע את העבירה או לבטל את הרשעתו מהווה חריג לכלל לפיו הליך פלילי מסתיים בהרשעה או בזיכוי כקבוע בסעי' 182 לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **החסד"פ**). סמכות זו נכון להפעיל במקרים חריגים בעניינם של נאשמים בגירים, שכן היא חותרת תחת שיקולי ענישה רבים כמו הגמול וההרתעה וגם עיקרון השוויון בפני החוק (ע"פ 2796/03 **ביבס נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 (5.7.04); ראו גם: ע"פ 9262/03 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ח(4), 869, 876 (2004); דנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ** פסקה 15 לחו"ד כב' השופט גרוניס (2.4.15)).

12. ביהמ"ש ייעתר לבקשת נאשם להימנע או לבטל הרשעה במצבים יוצאי דופן בהם מתקיימים שני תנאים מצטברים.

הראשון, כאשר ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו של הנאשם. נטל ההוכחה באשר לתנאי זה מוטל על הנאשם ועמידה בו אפשרית בהוכחת נזק מוחשי וקונקרטי בסיכויי השיקום. עוד נקבע, כי נטל זה ניתן להרים באמצעות תשתית ראייתית משכנעת, ואין להסתפק בהקשר זה בהשערות או בהנחות (רע"פ 1240/19 **עופר בר לוי נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (24.3.19); רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 (10.11.2014); רע"פ 3589/14 **לוזון נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1439/13 **קשת נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (4.3.2013); רע"פ 8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (31.12.2012)).

והשני, כאשר סוג העבירה מאפשר לוותר על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים ובתועלת הציבורית שבהרשעה (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (21.8.97)). יודגש כי האפשרות לוותר על ההרשעה: "... **נוגעת לתכליות של הרתעת היחיד והרבים, להעברתו של מסר המוקיע את דבר העבירה ואת מבצעו, ולהקפדה על מדיניות ענישה אחידה המקדמת את יסודות השוויון והוודאות.**" (ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון**, פסקה 7 (23.7.2009)).

13. טענתו של המערער כי הופלה לרעה שעה שהמשיבה לא ערכה בעניינו הסדר מותנה ניתן להעלות בהליך הפלילי כאשר המסגרת המתאימה לדיון בטענה זו היא דוקטרינת ההגנה מן הצדק. כן

קבלת טענה זו עשויה, במקרה המתאים, גם להוביל לביטול ההרשעה (להרחבה ראו : עפ"ג (חי') 55106-06-22 **עומרי חזן נ' מדינת ישראל** (26.1.23)) (להלן: עניין **עומרי חזן**). ואולם, גם אם העבירות בהן עסקינן כן מאפשרות עריכתו של הסדר מותנה, עדיין יש להראות כי תנאי הסף שמציב המחוקק בסעיף 67א לחסד"פ מתקיימים, כן כי הימנעות התובע מהפעלת סמכות זו היא פגומה או מפלה בנסיבות. גם בהוכחת התקיימות התנאים שקיבלו ביטוי בסעיף 67א(ד) לחסד"פ עדיין נתון לתובע שיקול דעת רחב (סעיף 67א(ב) לחסד"פ) ולא ניתן לחייבו לפעול לגיבושו של הסדר. אך בצד זאת, שיקול דעת זה כפוף לביקורת שיפוטית, ואת הפעלתו ניתן לבחון במסגרת ההליך הפלילי תחת המטריה של הגנה מן הצדק, וככל ותקבל הטענה אזי יש לקבוע את הסעד הראוי הנגזר מעוצמת הפגיעה בזכויות הנאשם, כאשר ביטול ההרשעה מהווה אחד הסעדים האפשריים (עניין **עומרי חזן**, פסקה 30).

14. כפי שהזכרנו מקודם, כתב האישום המקורי הכיל עבירה של החזקת סכין שלא כדין, שהיא עבירה מסוג פשע אשר לא מאפשרת עריכתו של הסדר מותנה (סעיף 67א(ג) לחסד"פ). מכאן, ברור ולא יכולה להיות מחלוקת, כי בעת גיבוש ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום על יסוד התשתית הראייתית שהונחה לפני התובע, הוא סבר כי קיימות ראיות מספיקות לכך שהמערער עבר עבירה מסוג פשע - דבר השולל את האפשרות לעריכתו של הסדר מותנה.

15. בשלב מאוחר יותר של ההליך קמא גובש הסדר טיעון שכלל תיקון כתב האישום והעבירה של אחזקת סכין שלא כדין נמחקה. למרות זאת, המחוקק תחם הפעלת סמכות זו בזמן - עד להגשת כתב אישום, שכן נקבע "**התובע יתחייב להימנע מהגשת כתב אישום נגד החשוד...**" (סעי' 67ב(א) לחסד"פ). בהתקיים התנאים שקבע המחוקק תובע מוסמך לערוך הסדר מותנה לפני הגשת כתב האישום, או לכל המאוחר לפני ביצועה של הקראה ובתנאי שכתב האישום בוטל (בג"ץ 8049/16 לאה אלון נ' פרקליטות המדינה, פסקה 7 (6.3.17)).

טעם נוסף המוביל לאותה המסקנה הוא עמדתה העונשית של המשיבה בהליך קמא אשר עתרה למאסר בפועל. כפי שהקדמנו, בסעיף 67א(ד) לחסד"פ נקבע שסמכות זו היא ברשות, שכן "**תובע רשאי**" להציע הסדר לחשוד וכל זאת בהתקיים שני תנאים שאחד מהם "**(1) העונש המתאים לחשוד, לדעת התובע, לפי הוראות סימן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין, אינו כולל מאסר בפועל**"; כלומר, אם התובע סבר כי העונש הראוי כולל בחובו מאסר בפועל, הרי אין ולא יכולה להיות תחולה להסדר מיוחד זה. מעיון בכתב האישום המתוקן עולה כי בסופו צוינה הודעת המשיבה לפי סעיפים 15+15א לחסד"פ בדבר כוונתה לעתור למאסר בפועל. כן בשלב בו הצדדים הודיעו לעניין הסכמתם לתיקון כתב האישום, המשיבה הדגישה כי בכוונתה לעתור למאסר לריצוי בעבודות שירות (ש' 20, עמ' 7 מיום 17.9.24), וגם בטיעוניה לעונש חזרה על אותה עמדה (ש' 8, עמ' 15 מיום 28.4.25).

16. לטענתו זו של המערער ניתן היה לייחס משקל גם בזיקה לעתירתו לביטול ההרשעה לו

התברר כי מלכתחילה לא הייתה הצדקה ליחס לו עבירה מסוג פשע ובשלב בו תוקן כתב האישום התקיימו כל התנאים הדרושים לעריכתו של הסדר מותנה - ולא כך הדבר בענייננו (השוו : עפ"ג (חי') 1038-01-25 **מגד קייס נ' מדינת ישראל**, פסקאות 17-18 (17.7.25))

17. שקלנו את יתר השגותיו של המערער ואנו סבורים כי מסקנת בית המשפט קמא להותיר ההרעשה על כנה היא בהחלט סבירה ואף דרושה בנסיבות. התנהלותו של המערער הייתה אלימה, אכזרית ובלתי מוסרית. המערער לא רק איים על המתלונן אלא גם תקף תוך שימוש בסכין באמצעותו דקר את הכלב. אלימות באשר היא דוחה, מחייבת הוקעה ולשם מיגורה יש לנקוט בענישה מחמירה, והדבר נכון גם שעה שהאלימות מופנית כלפי בעלי חיים :

"היסוד הראשון והעיקרי בונה עצמו על תחושתנו - תחושת־הלב - כי התעללות בבעל־חיים, התאכזרות אליו, עינויו, הינם מעשים בלתי מוסריים, בלתי הגונים ובלתי הוגנים. תחושת החמלה שאנו חשים כלפי בעל־חיים שמתעללים בו נובעת ממקום עמוק בלבנו, מרגש המוסר שבנו, רגש הנחרד נוכח פגיעה בחלש ובחסר־ההגנה. [...] האדם מצווה אפוא להגן על החיה כחלק מן הציווי המוסרי להגן על החלש. מצוות צער בעלי־חיים באה, אפוא, להגן על בעלי־החיים באשר הם, יצורים שהאלוהים נתן בהם נשמה. כל מי שאלוהים בלבבם, יעשו ככל שיוכלו - איש־איש ממקומו - כדי שהאדם לא יענה בעלי־חיים, לא יתאכזר אליהם ולא יתעלל בהם. ומלבו של האדם נחצבה ההלכה ונחוקו החוקים להגנת בעלי־החיים" (רע"א 1684/96 עמותת "תנו לחיות לחיות" נ' מפעלי נופש חמת גדר, פסקה 29 (22.6.97)).

18. מעבר למוסר שמחייב אותנו לגלות חמלה ולהגן על החלשים לרבות החיות, הרי הקלות בה נשלפה הסכין ונדקר הכלב מעידה על ערלות לב, התאכזרות ובגינה יש לנקוט בעמדה תקיפה (רע"פ 8122/12 **ראמי פחמאווי נ' מדינת ישראל**, (27.3.12)). ידע כל הנוהג באלימות ובעשותו כן משתמש בסכין וגורם לפגיעה גם של חיה, כי, למעט מקרים יוצאי דופן, התגובה תהיה הרשעה וענישה משמעותית, שכן **"הוקעת המעשים לא די לה שתיעשה במילים של זעזוע ושאת נפש. מבחנה אחד הוא - מיצוי הדין עם המבצעים"** (ע"פ 7961/07 **מדינת ישראל נ' אריק שכטר**, פסקה 10 (19.3.08)).

אנו סבורים, כי ביטול ההרשעה במקרה זה תעביר מסר חברתי שגוי ומעוות, לפיו אלימות כלפי

בעלי חיים הכוללת אף שימוש בנשק קר (!! תזכה לגישה סלחנית - מסר שלא ניתן להלום. נוכח חומרת העבירות אותן ביצע המערער ונסיבות הביצוע, הכף נוטה באופן מובהק לטובת האינטרס הציבורי שלא מאפשר במקרה זה הימנעות מהרשעה דבר העלול לפגוע באופן בלתי מידתי בשיקולי ההרתעה ובמסר שראוי כי יועבר לרבים.

19. גם התנאי השני לא מתקיים. אכן כטענת המערער הדרישה לא מחייבת הוכחת קיומו של נזק קונקרטי מוחלט, אך בצד זאת אין להסתפק בתרחישים ערטילאיים שהסתברות התרחשותם לוקה בעמימות. מובן כי תהיה פגיעה מעצם ההרעשה, אלא שהדבר נכון ביחס לכל מורשע פלילים. מכאן, יש להוכיח קיומו של נזק מוחשי וייחודי למערער - ובנטל זה המערער לא עמד. זו גם הייתה התרשמותו של שירות המבחן, שכן המערער לא הניח אף תשתית ממנה ניתן להסיק, ולו בדוחק, כי בעקבות ההרשעה תסוכל יכולתו לעבוד במקצועו. כפי שבית המשפט קמא ציין, הפגיעה האפשרית היחידה היא לאי קבלת הסמכה נוספת (סוג 2), ואולם המערער עוסק בעיסוק נוסף כמדריך שחיה, הגם שאי קבלת ההסמכה הנוספת, לכל היותר, לא תאפשר קידום בעבודתו בחשמלאות רכב, אך בהחלט לא תימנע ולא תפריע להמשך עבודתו גם במקצוע זה.

יתרה מכך, בהנחה כטענת המערער כי הרשות המוסמכת בבואה להחליט בדבר מתן ההסמכה הנוספת למערער תשקול את מהות העבירות, הרי נכון וראוי להותיר ההחלטה בידי אותה רשות: "דבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשרותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים." (רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.10.18)).

20. נחזור ונדגיש, כי הימנעות מהרשעה היא חריג ואפשרית "מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה" (ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל, פסקאות 10 (31.12.07)).

ולא כך עניינו של המערער.

21. ולסיום, כל השיקולים לקולא עליהם עמד המערער לא מצדיקים ביטול ההרשעה, ולהם ניתן ביטוי הולם במלאכת האיזון אותה ערך בית המשפט קמא בקביעת העונש. בית המשפט קמא העלה על נס את תרומתו של המערער לבטחון המדינה, נסיבותיו האישיות, פעילותו הציבורית, ואף הביא בחשבון את התנהגות המתלונן באירוע; הביטוי ניתן במיוחד בענישה, והאיזון שעשה בית המשפט קמא, נראה לנו נכון; אין בכך להצדיק התערבות בשאלת ההרשעה.

22. מכל האמור, אנו מורים על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פס"ד זה לצדדים (בהסכמתם).

ניתן היום, י"ז שבט תשפ"ו, 04 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.

ניצן סילמן, שופט

מאזן דאוד, שופט

אברהים בולוס, שופט
[אב"ד]